

[Arbejdsministeren.]

jeg ikke, at forslaget er egnet til gennemførelse i den foreliggende form, men det kan måske danne udgangspunkt for nyttige drøftelser, og jeg skal derfor gå lidt nærmere ind på hvert enkelt punkt i forslaget.

Når forslagsstillerne i pkt. 1 nævner, at der skal sikres lønmodtagerne afgørende indflydelse på valget af det personale, som er beskæftiget med den egentlige arbejdsformidling, må det siges, at lønmodtageren allerede har repræsentation i administrationen af arbejdsformidlingen. Det sker lokalt gennem medlemmer af arbejdsmarkedsnævne, som jo er valgt af lønmodtagerorganisationerne, og på landsplan vælger lønmodtagernes organisationer medlemmer af landsarbejdsnævnet.

Forholdet er videre det, at arbejdsmarkedsnævne, som er knyttet til de enkelte arbejdsformidlingskontorer, har medbestemmelsesret i ansættelsessager, og denne indflydelse fra organisationernes side på ansættelser ved arbejdsformidlingen finder jeg således både naturlig og rimelig. Hvis derimod arbejdsformidlerne blev direkte valgt af dem, de skal betjene, mener jeg, det ville stride mod alle hidtidige principper for ansættelse i offentlig tjeneste.

Jeg synes, der er grund til at fremhæve, at arbejdsformidlingen skal betjene begge parter på arbejdsmarkedet, arbejdsgiverne såvel som lønmodtagerne. Det er direkte udtalt i lovens formålsparagraf, at arbejdsformidlingen har til opgave som et neutralt, landsomfattende system at foretage vederlagsfri formidling af arbejdskraft, og arbejdsformidlingen skal betjene arbejdssøgende og arbejdsgivere fra alle erhverv og stillingsgrupper. Jeg tror, at arbejdsformidlingens neutralitet i forhold til de to parter på arbejdsmarkedet simpelt hen er en betingelse for, at den kan sikre begge parter den service, der er behov for. Vi risikerer ellers, at arbejdsgiverne lader en meget stor del af arbejdstilbuddene gå uden om arbejdsformidlingen.

Når forslagsstillerne i deres bemærkninger omtaler det nuværende systems manglende menneskelighed, som om det var en fastslået kendsgerning, så synes jeg nok, det er værd at gøre opmærksom på, at en ganske betragtelig del af det personale, som er antaget af arbejdsformidlingen i forbindelse

med omlægningen, kom fra arbejdsløsheds-kasserne, og de pågældende er formentlig næppe blevet umenneskelige af at skifte arbejdsplads. Jeg synes, det er en lidt mærkelig påstand, man fremfører her.

Det er endvidere foreslået i pkt. 2, at folketinget skal udtale, at arbejdsformidlingen skal foregå i nøje samarbejde med de faglige organisationer. Herom vil jeg gerne sige, at de faglige organisationer allerede er repræsenteret i arbejdsmarkedsnævne, som jeg nævnte før. Hertil kommer, at arbejdsformidlingen er nødt til løbende at have såvel formel som uformel kontakt med de lokale faglige organisationer for overhovedet at kunne udøve sin virksomhed.

Endelig vil jeg nævne, at arbejdsformidlingen ifølge loven, og her kan jeg henvise især til § 10, er forpligtet til at samarbejde med de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, og såvel arbejdsformidlingen som arbejdsløsheds-kasserne er forpligtet til gensidigt at give hinanden alle oplysninger, som er af betydning for løsningen af de opgaver, man har, såvel vedrørende den arbejdssøgende som vedrørende de enkelte arbejdspladser.

I pkt. 3 nævnes, at de personer, som skal beskæftiges med formidlingsarbejdet, skal forpligtes til at gennemgå kurser i arbejdsformidlings- og socialkundskab. Lad mig bare herom sige, at sådan er det rent faktisk. Alle, som ansættes under arbejdsformidlingen, hvad enten det er som arbejdskonsulenter, arbejdsformidlere eller erhvervsvejledere, er forpligtet til at deltage i en videregående uddannelse, som ud over kendskab til arbejdsformidling også omfatter et indgående kendskab til sociale forhold, sociale problemer.

Når det i pkt. 4 ønskes, at arbejdsformidlingen fra amtsrådet får stillet juridisk, social og anden ekspertbistand til rådighed for at sikre, at de arbejdssøgende til enhver tid opnår den fulde udnyttelse af den sociale lovgivnings muligheder, vil jeg på ny henvise til, at den uddannelse, som gives arbejdsformidlingens personale, netop går ud på at lære dem at vejlede de arbejdssøgende om alle disse ting og altså også give dem oplysning om den sociale lovgivnings muligheder på disse forskellige områder.

Hvad angår forslaget under pkt. 5 om indbygning af klageadministrationen i den